

maafte fremkommen ved Haabet om, at Lovgivningsmagten ikke skulde finde en saadan Foranstaltning nødvendig, som Indenrigsministeriet har funden fornøden. Men det kan ogsaa være en Frygt for, at yderligere Erstatningskrav kunde blive stillet noget ringere, hvis de gav deres Samtykke til Medslagningen. I saa Henseende skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at naar der staar i § 2: „Alt mod Erstatning for det derved forarsagede direkte Tab for Private, hvilken Erstatning udredes af Statskassen“, saa er der for det Første ved „Private“ tænkt paa det Tilfælde, at der af en Kommune kunde blive reist store Krav paa Erstatning, fordi Loven har stor indirekte Betydning for dem, idet de herefter maa komme til at renovere paa en noget dyrere Maade end hidtil. Det forekommer mig selvfølgelig, at man ubeluffer dette. Naar der endelig staar „direkte Tab for Private“, har det været min Tanke derved at udtrykke, at ganske vist skal en privat Mand have ikke alene sine Svin erstattede, men ogsaa Erstatning for de Kontrakter, han maatte have indgaaet, og som han nu ikke bliver i Stand til at opfylde; de ville vel i Reglen være indgaaede paa 1 Aar. Der kan selvfølgelig være andre Ting, han skal have Erstatning for, det er derfor Ordet „direkte“ er tilføjet: Udtrykket er nærmest valgt for at undgaa den Mulighed, at der under Erstatningen skulde komme Etableringsudgifter for Fremtiden og deslige. Altsaa jeg tror ikke, at Vedkommende have skjønnet rigtig ved at indtage den Holdning. Søvrigt vil den foreløbig være farefri, idet det følger af sig selv, at der vil blive sørget paa den alvorligste og mest betryggende Maade for fuldstændig Bevogtning og Sikring, saa at der Intet kan ske. Men jeg beklager, at det Tilfælde er indtraadt. Det gjør, som sagt, at vi i de mere fraliggeude Pladser paa Amager ikke kunne blive færdige før Loven bliver færdig, der vil altsaa være Noget tilbage endnu i Retning af Medslagning, som vi ikke kunne komme over, før vi maatte være saa heldige at faae denne Lov. Maafte kunde det interessere ærede Medlemmer i store Træk at blive bekendt med de Regler, som vedkommende Politimester har paalaagt Eierne af vedkommende Pladser at overholde og Politivæsenet at paase overholdt. Jeg skal nævne dem, de ere ikke ret mange, det kan kun tage saa Øjeblikke og det kan maafte have sin Nytte ogsaa andetsteds at de blive indregistrerede her.

„1.) Intet Dyr maa komme udenfor Stedets Grænser.

- 2.) De syge Dyr affondres strax fra de funde, for saavidt Forholdene tillade det.
- 3.) Eierne skal sørge for god Luft i Svinestalden og ikke oversfulde denne.
- 4.) Svinehujene bør jævnlig renses, og Gulvet af og til bestrøs med Klorkalk.
- 5.) Nye Svin maa ikke indlemmes i Besætningen (hverken ved Kjøb eller Gave), ej heller maa Fremmedes Svin tilstedes Udgang til denne (s. Ex. til Bedækning).
- 6.) De Dyr, der dø, skulde nedgraves paa et affides Sted mindst 2 Alen under Jorden.
- 7.) Staldene hvor syge eller døde Svin have staaet maa hurtigst mulig renses og desinficeres paa lovbefaleet Maade.
- 8.) Gødning maa ikke sælges, men skal hurtigst muligt udføres paa Eierens Mark og nedpløjes, dog ikke umiddelbart op ad anden Mandes Svinehuse.
- 9.) Alle Uvedkommende bortvises fra Svinehusene og Bladsen, ligesom Eierne selv skal holde sig borte fra andre Folks Svinehuse.“

Det er blot for at give et Billede af de Forskrifter der politimæssigt træffes under disse Forhold. Vi kunne altsaa ikke, som jeg haabede, administrativt faae gjort op med disse Svinehold, dertil fordres, at en Lov udkommer og bliver færdig, og derfor har jeg endnu engang at føje til at anbefale den til hurtigst mulig Behandling. Lige over for en enkelt Vending, der foreslaaes af et æret Medlem, skal jeg naturligvis ikke gøre nogen særlig Banfelighed, jeg skal blot henstille til det ærede Medlem, om han ikke kunde føle sig tilfreds med den Erklæring, jeg har afgivet. Skal der en Vending til, behøver den i hvert Fald kun at blive højt ubetydelig og kan vist hurtig formuleres.

Breinholt: Jeg takker den høitærede Minister for det velvillige Svar, han gav paa mit Spørgsmaal. Der var dog i dette Svar et Par Punkter, hvori jeg ikke ganske kan være enig med ham. Han udtalte først, at Erstatningen, saalænge ingen Lovhjemmel havde, selvfølgelig maatte udredes af Statskassen alene. Her er jeg ikke enig med den ærede Minister. Det er aldeles sikkert, at Statskassen maatte staa i Forskud for disse Beløb, maatte foreløbig udrede det, om det skulde udredes strax og kontant, men Bestemmelsen om Fordelingen af Udredelsen behøver slet ikke at være foregribet derved. Der kan jo godt træffes Bestemmelser i denne Lov eller i en anden Lov om, at de Udgifter, der ere afholdte paa den ene eller den anden Maade blive